

DESPRE TRECUT... ÎN PREZENT - MUZEUL VITICULTURII ȘI POMICULTURII – GOLEȘTI

Andreea ȘCHIOPU PALLY

Muzeul Viticulturii și Pomiculturii – Golești se conturează în peisajul argeșean, îmbinând continuu, pregnant tradiția, istoria, clasicul cu actualitatea, modernul, sau postmodernul existent. Domeniul Goleștilor, atestat documentar în 1525, își deschide porțile spre a ne vorbi de trecuri într-un prezent perpetuu, spre a ne atrage într-un spațiu *al tinereții fără bătrânețe*, în care timpurile, orizonturile se trăiesc, se simt, se dezvăluie celor ce vor să afle ce este, ce a fost *atunci*, pentru *acum*.

Conacul *Goleștilor* poartă pecetea stilului prebrâncovenesc – un aspect monumental, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, când a fost refăcut de banul Radu Golescu. Inițial, oficial, anul construcției aparține secolului al XVII-lea (1640), ctitorii săi fiind Vișa Golescu și Stroe Leurdeanu ale căror nume sunt săpate în piatra chenarelor de la ferestrele pivnițelor.

Conacul (foto) a găzduit, rând pe rând, perindarea pașilor membrilor familiei Golescu (Radu, Nicolae,

Iordache, Dinicu, Zinca), dar și pe cea a unor oaspeți apropiați, de seamă: Constantin Brâncoveanu, Carol I, Carol Davila, Ion Heliade – Rădulescu, sau Tudor Vladimirescu... Aflăm, astfel, cine erau Goleștii, în timpul lor, în succe-siunea timpului, luptători, revo-luționari, personalități culturale rafinate, oameni politici, fondatori de societăți literare, de ziare sau de școli. Femeile goleștence, puternice prin structură și educație, transmiteau genetic celor ce veneau spiritul, tradiția, voința, pe care ele însele le purtau cu sine, le cultivau neîncetat. Zinca Golescu, Maria Bălăceanu sau Anica Davila sunt câteva dintre numele unor femei ce au stat alături unor Dinicu, Iordache sau Carol Davila.

Tot în acest spațiu, îl regăsim pe Alexandru Davila copilărintă și, mai apoi, scriindu-și frenetic drama *Vlaicu Vodă*, sau pe Nicolae Grant, în ipostaza de colorist, de maestru în arta de a reda *verdele* Goleștiului. Tragicul deznodământ al revoluției lui Tudor Vladimirescu (1821) se leagă și el de conacul Goleștilor. Deasupra intrării pe domeniu, găsim *foișorul lui Tudor Vladimirescu*, de unde acesta își supraveghea oastea și unde și-a petrecut ultimele trei zile de libertate.

În dreapta foișorului a fost în 1826 edificată *Școala Slobodă Obștească*, de către Dinicu Golescu. Actualmente, școala lui Dinicu reflectă începuturile organizării învățământului național în Țara Românească. O primă gramatică, întocmită de Enache Văcărescu, o istorie universală și un tratat de filosofie, traduse de Eufrosin

Poteca, o clepsidră ce măsoară ora de curs și, desigur, tăblițele de piatră, sau lădița cu nisip ...

Expoziția de etnografie și artă populară a Muzeului Viticulturii și Pomiculturii – Golești și a județului Argeș reprezintă, în fapt, unul dintre cele mai impresionante tezaure de creație populară națională, atât prin valoarea utilitară și estetică a exponatelor, cât și prin complexitatea și diversitatea decorativă pe care acestea le ilustrează. Ineditul acestor caracteristici rezidă din faptul că teritoriul argeșean fragmentat în trei zone etnografice, Argeș, Muscel și de câmpie, își dezvoltă în *matrice* proprii tendințele.

Secția de istorie a Goleștilor apare ca o veritabilă expoziție de bază dedicată rolului și locului membrilor familiei Golescu în istoria României, în lupta românilor pentru unitate, democrație, independență și propășire culturală. Este astfel surprinsă întreaga

existență a familiei Golescu, începând din 25 iulie 1525 și până în contemporaneitate.

Și cum, inevitabil, timpul trecut se îmbină, se așează alături de cel prezent, de recent, și spațiile se apropie, se completează, justificând, parcă, apariția pe domeniul Goleștilor a *secției în aer liber*, în 1966. Asemenea unui sat viu, specific românesc, de secol XIX, cu gospodării complete din principalele zone pomicole și viticole ale țării, într-un cadru natural cu livezi și loturi de viță de vie, muzeul *în aer liber* al Goleștilor a redimensionat valoarea patrimonială a instituției, conferindu-i semnificație atât națională, cât și europeană. Publicul, parte din concret, ce dă măsură autenticului, pășește în *interior*; aparent doar curios, sau doar gălăgios, dar sfârșește prin a fi cuprins, de acea vrajă a trecuturilor ce se relevă aproape insinuant, cu fiecare pas parcurs *aici*, pentru *acum*.